

Kemal Gündüzalp

Huriye Adında Bir Kız

Herkesin bir düş güzeli vardır, bir de gerçek güzelleri. Her ikisi de ulaşılmazdır. Ne kadar yakınsa o kadar uzak ve o yüzden gizemli, güzel, derinliklidir. Onun da çocukluğunda böyle bir güzel vardı. Adı bir ülkenin adıyla özdeş olan ak tenli, sürekli gülen yüzüyle aydınlıklar saçan ay parçası gibi bir kızdı. Bir gün kaçtığını duyduğunda bütün düşlerinin de yıkıldığını, bütün yaşamının anlamsızlaştığını düşündü.

Kapısından geçerd, günde en az iki kez. Günde iki kez kapılarının önünden geçtiğinde; onun, işi mi olurdu, bilerek mi, yoksa gönül eğlendirmek için mi, acaba hiç ummadığı halde beklediği biri için mi, anlayamazdı; ama mutlaka kapıya çıktığını görürdü. O biri kendisi miydi? O kasabada bütün evlerin kapısı genellikle güneye açıldığı halde, onların kapıları doğrudan kuzeye açılırdı ve avluları yoktu. Belki de vardı arka tarafta, ama görme şansı yoktu, o yüzden de bilemiyordu. Avlusuz ev olmazdı pek buralarda. Kapıya çıktığında kendisi olurdu. Gülerdi, gülümserdi mutlaka ve her gülüşü o günü doldururdu.

Kendisine “Suriye” denmesinden hoşlanırdı. Takma adına kaçan, kendini kendinde saklayan başka bir kız var mıdır yeryüzünde? Çok sonradan bunu merak etti. Aslında umarsızlıktan böyle yorumladı belki de. Çıkmazı küçültmek, acıyı ufaltıp dindirmek için. Kim koydu bu sınırları, bu ülkeleri kim yarattı? Neden sınırlar vardı, bayraklar, ülkeler... neden sınırsız ve sonsuz değildi gidilebilecek yerler? Bu soruları da ilk o zaman mı sordu kendine, şimdi anımsamıyor. Ancak anlamsızlığını anladı o zaman. Birine kaçtığında, kaçtığı kişi bir erkek de olsa, ki ne kadar şanslıdır o erkek, kaçılan yer kendine yakıştırdığı adı olur muydu? İnsan kendine kaçır mıydı? Kaçıyordu demek.

Böyle kurdu kafasında. Düşlemi cam parçasına dönüştüğünde, kırık, elini kesmiş cam, düşlerini de parçalamıştı. Hep parçalanmış düşlerle yaşadığını sandı ondan sonra. Giden yalnızca tel örgülerin ardına gizlenen değildi, aşk denilebilecek, öyle tasarlanmış, dile gelmemiş, bir daha da hiç gelmeyecek, yıllar ve yıllar sonra, artık bazıları için hiçbir anlamı olmadığı zaman, saklı bir yerden çıkarılıp anlatılacaktı ki, geçmişinde onun da adını bir ülkeye yakıştıran bir insan vardı desinler. Yoksa... yoksa, hayır, o hep güzeldi! Yoksa anlamsızlık mıydı, diyemedi. Dili dönmedi. O günün koşullarında kimsenin kimseyi göremediği, bir erkeğin bir kıza doyusya gülemediği zamanlardı; o bir tansıktı, bir melekti belki de, cisimleşmiş, yeryüzüne inmiş ve günü dolduğunda çıkıp gitmişti.

On beş yaşındaydı, sevdiği, beğendiği kız da aynı yaştaysa, baştan yitirmiş demektir. Onun yaşıtı bir kız hiçbir zaman, vurulsa, bayılrsa da ona bağlanmazdı oralarda. Akıllı bir kız, kendi yaşıtı erkeği sevgili, hele koca aday olarak benimsemezdi zaten. Çünkü erkek daha iş bulacak, askere gidecek, gelecek; ondan sonra başlık parası bulacak, kıza istemeye kalktığında, en kötüsünden iki çocuklu, biri beşikte, biri karnında, kalın kalçalı, hatta biraz da çirkinleşmiş bir kadınla karşılaşabilirdi ancak. Kız iyi niyetliyse, sevgiden anlıyorsa, hatta platonik de olsa seviyorsa, bu durumda bile yanaşabilmesi, dokunabilmesi mümkün değildi ya, ama işte karşısındakinin gönlü olsun diye gözükür, kaçmazdı en azından. Bu yüzden Huriye, aslında kendi yaşıtı olan o dazlak oğlanı sevemezdi. İşini bilen kızlar kendi yaşıtılarını değil, daha büyüklerini sevmeye eğilimli olurlardı hep bu yüzden. Onların yazgıları böyle kurulmuştu. Bu dünyanın içinde doğdukları için yadırganacak bir şey de olmazdı ortalıkta. Her şey doğal ve olağandı. Yine de sever göründü ama hep onu. Güldü, umutlar yeşertti, yalancıkta. O bunların azıcık yalan olabileceğini düşündüyse de hani, belki olur umudunu yüreğinin bir köşesinde saklı tuttu. Bile bile yalana kandı. Kendi kurduğu düşün yalan olmasına göz yumdu. Kendini kandırdı.

Yürek hoplattı her gün çarşıya gidip gelirken. Tam da onun gidiş saatlerine denk getirirdi, beş on metre kala, sanki bir yerden haber almış da önceden uyarılmış gibi tahta kapı açılır, şöyle bir bakınırdı çevreye. Kim olsa bundan umutlanır. Rastlantının bu kadar fazla değil miydi? Konuşacak bir şey de bulurdu mutlaka. Nasıl bunca hazırlıklı, her şeyi bilen bir kız olabiliyordu Huriye? Ne çok isterdi, yaz güneşi aydınlığında iyice kısalmış gölgelerde, duvarlara sürtüne sürtüne yürürken, kapıya çıkmasını, oradan geçerken yol vermesini, yol vermeseye daha da iyi olurdu belki, ama erkeklere yol verilirdi orada, şöyle bir sürtünüp geçseydi. Öyle bir çarpışmadan neler doğardı kim bilir? Yangın çıkar. Alevler sarardı dört bir yanı. Ama o dursa öyle oracıkta, yine de çarpamazdı. Bir kıza, bile isteye çarpmanın bedeli ölüme eşdeğerdirdi. Yine de belki deli bir aşk, çarpıntılı bir yürek göze alabilirdi böylesi bir çarpışmayı. Çünkü gün ortası, sınısıcak, hiç kimsenin sokağa çıkmayacağı saatlerdi zaman. Nasıl bayrama

dönerdi o gün, nasıl coşardı, nasıl şiir gibi anlar yaşardı yüreği. Kaç deli kızın rüyasına yatar-
dı her gece de ille de Huriye olsun, ak yüzü, siyaha çalan dümdüz saçları, sanki başörtüsü kul-
lanmazdı da öylesine atardı saçlarının üstüne, incecik gülüşüyle o olsun isterdi. Yakası açık
olurdu, döşün üst kısmına kadar beyaz bir ten rengi yayılırdı sokağa. Sonra dudaklarının kı-
yısında hiç eksik etmediği o ince gülüşüyle, gerdanını gösterir gibi elini göğsüne koyarak, öte-
ki eli de hep başörtüsüne giderdi düzeltmek bahanesiyle:

“Karpuz mu alacaksın?” diye sorardı.

“He, karpuz alacağım” derdi o da utangaç bir yüzle.

Heyecandan yüreği pır pır ederken biraz daha konuşsa, birkaç cümle daha çıksa ağızından,
azıcık daha o gerdana, hatta az daha altına baksa, hatta olmaz ya, az daha altındaki tümsekleri
ri gözleriyle tarasa, belki de gözlerinin ötelere altında gördüğü, yokladığı bir yer vardı. İnsan
belleğinde canlandırır var olan kapalı yükselteleri. Bir tepe olurdu, bir dağ. Olur mu hiç? Bir
portakal olabilirdi en fazla. Kavun, karpuz bile olamazdı. Öyle şey mi olurdu? Belki sulu bir
şelengo! Kelek!... Orta büyüklükte. Yaz sıcaklığında insanın susuzluğunu ne giderebilirdi en çok
başka türlü? Susamış, buz almaya giderken bir şelengo tadıyla yollara düşüvermek! Belki sev-
da böyle bir şeydi. Ama ah, her gün aynı sözcüklerle konuşmasa, karpuz dışında birkaç söz-
cük daha kullansa, adını biliyordu da sanki bundan emindi, yine de sorsa, her gün farklı söz-
cüklerle konuşarak dünyalarını açabilseler... ne güzel olurdu. Yok, hep orada, karpuzda ka-
lırdı günlük ve tek cümlecik söyleşi. Yine de uzundu, yine de bir bakışla bin rüya görülürdü
güpegündüz. Gün ışığında görülecek rüyanın ömrü kadardı canlananlar ancak.

Nedense, kazak giydiği kış günlerini daha çok severdi oralardan geçerken. Kış günü ne
karpuz alınır ne de buz, olsa olsa fırından tırnaklı çarşı ekmeği. Kazak, ille de mavilisi. Mas-
mavi olurdu Huriye'nin rengi, bir denizin haritada renklendirilmesi gibi. Sanki ev ödevini ha-
zırlarken çizdiği denizi boyardı. Hani boya kalemlerini jilette sıyırıp pamukla deniz diye çiz-
gilerini belirlediği alana sürtüp mavinin üç tonunu imler gibi. Koyudan açığa. Ortadan kıyıya
doğru. Mavi yüze yansıyor, ak olan ten rengi deniz mavisine benziyordu, bilmediği bir renk
olsa da böyle adlandırır. Çünkü en çok böyle anlarda belirirdi bedendeki çıkıntılarının görün-
tüsü. En çok kazak sevmesi, kazak giyen kadınlardan hoşlanması bundandır. Oysa kış günle-
rinde yolu su ve çamur kaplardı ve kimseler çıkmazdı. Zaten okula gidince oradan geçmeye
de zaman kalmıyordu. Yazın daha güzel oluyordu her şey. Karpuz aldıktan sonra akşamüstü
bir kez daha çarşıya gidince yeniden kapı açılır, bu kez eteği beline sıkıştırılmış, şalvarıyla ka-
pı önünü süpürmeye çıkardı. Aslında o caddede pek oturan da olmazdı ya, yine de sular ve
süpürürdü her akşam yolları. Her şeyi biliyormuş gibi bembeyaz dişlerini gösterir, kapıya di-
kilir, süpürgesi elinde, öteki eli belinde, utanmış gibi yaparak kemerine sıkıştırdığı eteğin ucu-
nu belinden çözerken:

“Buz mu alacaksın?” diye sorardı bu kez.

“Evet...” derdi gülümseyerek.

Buz derken bile ağzından bir sıcaklık yayılırdı insanın yüreğine. Buz erirdi elinde, suları akardı, olsun. Elinin duyarsızlaşmasını bile duyumsamazdı o anda. Varsın küçük buz kalıbı erisin, nasılsa ısınyordu o sıcak akşamüstlerinde. Kendi sığıcı mıydı buz eriten, yoksa o gözlerden akan ışık mı anlamazdı bile. Bu sıcaklığı bir tek kendisi duyumsardı. Yeter ki çıksın Huriye sokağa, yeter ki ‘buz’ desin dudaklarını büzerek, o incecik, gülümseyişle çıkan tatlı ses, yeryüzünün en güzel müziği olurdu. Meryem Xan'ın*, Hesené Cizrawi'nin** bitmeyen şarkıları gibi. Hava sıcak olurdu; ama buz sözcüğüyle bir serinlik yayılırken, o söz dengelerdi sıcakla soğuşu. O sıcaklık sevilirdi. O sıcaklık güneşin insanı kavurmasına benzemezdi, içini ısıtırdı insanın. Akşam güneşi gibi. Güzele vurmaz mıydı zaten?

Bir gün, “hey çocuk” demişti, adını mı bilmiyordu, yoksa böyle mi sormak gerekmişti, bilemiyor, yüreği acısa da buna, durup beklemişti sözlerinin ardını:

“Beni seviyor musun?”

Böyle, düpedüz, ömrü boyunca bir kızdan duyacağına inanamayacağı efsunlu sözcüklerle. Yüzü donmuştu, tükürüğünü yuttu, caddeye baktı, başka ‘çocuk’ yoktu, eliyle kendini imledi, bakışlarıyla sorabildi ancak.

“Evet, sen... beni seviyor musun?”

“!?...”

“Seviyorsan... benim sana varmamı istemeyen Pısqillé diye biri var, onu yok et, seninle Suriye'ye kaçalım. Beyrut'a geçeriz ordan.”

“Ama ben, onu vuramam ki, onun sustalı bıçağı var...”

“Olsun, istersen vurabilirsin... arkadan!”

“Peki sen beni mi seviyorsun?”

“Evet ama, Pısqillé engel. Sana gelirim, sevdiğime kaçarsam yani, o durdurur beni. Ağabeyimin arkadaşı çünkü. Bizi izliyor. Sevgilimle aramdaki kara çalı o! Yok et onu...”

“Yapamam!...”

“O zaman beni sevmiyorsun. Bir daha kapıya çıkmam bak...”

En kötüsü Huriye'nin ağabeyinin varlığıydı. Kasabada delikanlı çok, ama birkaç da uydu-ruk kabadayı var, onların dünyası başka. “Pısqillé” örneğin, iri yarı, esmer, pos bıyıklı, ayak-kabıları zirk zirk ses çıkaran cinsten, sivri burun, yüksek topuklu; ama onun dayılığı aslında boş gezenin boş kalfalığı gibi bir şeydi. Gücü yettiğine sökerdi onun kabadayılığı. Zaten o da bunun ayırımındaydı herhalde. Herkesle takışmaz, takışacağı adamı seçerdi belki de. Çünkü o

zaman ummadık taş baş yarar ve fiyakası bozulurdu. Şık giyinirdi. Ceketini sürekli omzuna atar, nedense kruvaze ceketler seçerdi. Daha kimseler İtalyan mafyasının giysilerini bilmiyor, en fazla Siverek'teki adamların giysileri taklit edilir ya da filmlerdeki insanların. İşte o günlerde kim 'kalleş' rolündeysen, kim en çok kabadayıysa filmlerde ona öykünülürdü. Hüseyin Baradan gider, yerine Hayati Hamzaoğlu ya da Erol Taş gelirdi.

Bir ara çocuğa takmıştı. Huriye'nin kendi yoluna çıktığını sanan o saf çocuğa. Yaşıtı değil, emsali değil, ama berberde çalıştığı günlerde onun yaz sıcakta tavandaki yelpazeyle yellemediği için mi, yoksa öğle sıcakta gidip Hüsén Ustayı evinden çağırmadığı için mi, bir yerden takıntısı vardı; ama ikisi aynı kulvara ne yaş olarak ne baş olarak çıkacak insanlardı. Her gördüğünde tersliyor, sert sert bakıyor, sustalı bıçağı çıkardı çıkaracak gibi korkutuyordu. O yüzden çocuk beş metreden fazla yanaşamıyordu. Huriye'ye bakarken de bazen bu korkuyu duyardı, ama ağabeyinden. Yoksa Pısqillé'nın bu kızda gözü mü vardı? Olsa... Olsa arkadan bıçaklardı. Önden cesaret edemez, gücü de yetmeyebilirdi. Kabadayıyı bacağından vurunca zaten... Olur muydu? Hiç düşünmediği bir şeydi bu. Ama zaten yeni kabadayılar da böyle rastlantılarla ortaya çıkmıyor muydu? Vazgeçiyordu. O bu işin altından kalkamazdı. Ta ki bir gün kendi mahallelerinde gezerken, en façalı haliyle, yine bu çocuğa çıkıştığı anda, ama oğlan da kendi mahallesinde basıp küfrü kaçacak değil. Öte yandan yarın öbür gün çarşıda karşılaşsa ne yapacaktı? Kaçacak yer bile bulamazdı. Ama bu belayı bertaraf etmeli, korkusundan kurtulmalıydı da nasıl? Hazır kendi ayağıyla bu mahalleye gelmiş, bir bakıma aranmış. Kabadayı da olsan kendi mahallende, çöplüğünde ya da bilemedin genele açık bir yer olan çarşıda öterdin en çok. Yoksa bozarlardı fiyakanı.

Birden bir mucize oldu, kul sıkışmayınca Hızır yetişmez örneği, sokağın öte ucunda çocuğun ağabeyi, o da ayrı bir öykü, dillere destan olmuş bir yanı var, şu Yerli Turist. Deli gibi biri. Silahlı da gezerdi. Tam o anda çocuğa sataşlıyordu ki, mahallenin çocuklarından biri eğlenince çıksın diye haberi ulaştırıyordu ağabeye:

“Turist Abé, Pısqillé kardeşiyi dögecek ha!...”

Önceden tanıyor muydu Pısqillé onu, turist murist, ama onun da bir adı var, kabadayı olmasa da. Nasıl yumuşadı, nasıl kolunu kanadını saklar gibi gevşedi görünce gelişini. Tam anlamıyla kuyruğunu iki bacağı arasına aldı gibi. Hatta bir de sıkıştırdı belki, pantolondan görünmüyordu da yürüyüşünün biçim değiştirmesinden anlaşılıyordu bu hali. Çocuk da şaşırıldı. Vay be, neymiş bu ağabeyim, diye düşündü. İyiydi ama, aylardır oluşan korku burada bitebilir miydi? Herkesin “abé” diye yaltaklandığı koca adam, birden sırtarak, yılışık bir biçimde:

“Vay abém” dedi Yerli Turist'e.

“Lan Piskıllı mısın nesin, çocuklara mı gücün yetiyor yoksa?” demişti daha bunu duymadan.

Tam bir deli deliyi görünce durumu vardı şimdi. Öteki değneğini saklamış bile. Çocuklar birikiyor, günlerce anlatılacak yeni bir öykünün notlarını belliyorlardı. E, bir kabadayının dövülmesi, hadi en azından korkması, anlatılır şeydi yani. Üstelik bunu gözleriyle görecekler ve görmeyen çocuklara anlatacaklardı.

“Gördi mi la?” diyeceklerdi.

“Neyi la?” diyeceklerdi olaydan haberi olmayan şaşkın çocuklar.

“Vallah korktu Pısqıllé...”

“Yok la, korkmaz o kimseden...” diye savunur gibi olacaklardı ilkten.

“Allah'ıma, kitabıma bir daha mehlemize gelemez...”

Çocukların çalkalanan bu sözleri kulağından girip Nemrut'un sineği gibi beynini allak bulak edince, Pısqıllé sırtarak:

“Vay abém, nasılsın?” dedi Yerli Turist'e. “Ne çocuğu?” diye sordu ardından bilmezlenerek.

“Aha ordaki... O benim kardaşım lan!”

“Bu senin kardaşınsa bundan sonra kimse ona dokunamaz, benim de kardaşım sayılır. Aha, yemin ediyem burda. Bütün çarşı onun sayılır, anam avradım olsun. Allah'ıma kitabıma söz veriyem.”

Vay be! Adam pıstı!... Tırstı. Küçüldü. Eridi. Ufacık kaldı o kalafat! Oysa ‘Turist’ zaten kısa boylu biriydi. Şimdi tersi gibi o koca herif küçülürken, ‘Yerli’ büyüyordu. Efsane sona eriyordu çocukların gözleri önünde. Hem mahallenin bütün çocukları da gördü. Daha havası sökmeydi buraya. Hem bundan sonra o çocuklardan birine bir şey diyecek olsa, kesinlikle bu olayı anımsayarak ‘Turist’ten söz edeceklerdi.

“Hangi Turist lan? Ömer mi?” diyecekti onlara Pısqıllé.

O zaman çocuklar bu olayı anımsatırcasına:

“Yok, o senin dediğin şakayla karışık, Sadri Alışık. Bizim dediğimiz Yerli Turist Abé.”

“Kim lan o?” diyecek olsa Pısqıllé, çocuklar:

“Hani anlarsın ya...” diyeceklerdi.

Bunlar sonra duyacaklarıydı, asıl şimdi Yerli Turist'in sesi çınlıyordu ortalıkta:

“Doğru konuş lan, Allah'ı kitabı karıştırma dinsiz imansız! Ağzını yırttırma bana şimdi.” dedi Turist, Pısqıllé'ye çıkışarak.

“Söz misal abé... Yoksam ne haddimize...”

Bu iş bitmişti.

Ama bir de böyle osuruktan kabadayı olmayan tipler vardı. Delikanlıydı onlar. Kabadayı çirkin bir şeydi sanki. Yiğit adam olmaktı asıl olan. Biri amca oğluydu. Mahallede sevilen, sayılan biriydi, birkaç yaş büyüktü ondan. Biri de işte bu Huriye'nin ağabeyi. O dönemde gocuk giyerdi. Meşin. Şoför gocuğu denirdi ya, o yine de giyerdi işte. Bıyıkları incecikti, ama sürekli tıraş olur, hatta boyar mıydı saçlarını ne, anımsamıyor şimdi, şık giyinmeye çalışır. Yine de ondan korkardı. Belki de farkında değildi o, ama kendi yüreğinde Huriye olunca, korkuyordu yine de.

Bir öğle vakti her gün gelip geçtiği yoldan, bir çocuk gibi zıplaya zıplaya, çarşıya doğru giderken, o evin kapısında kızgın, durgun, öfkeli, telaşlı kalabalığı görünce, önce geçip geçmekte ikircimler yaşadı. Ya Huriye'nin ağabeyi bir şey duyduysa? Zıplamaktan vazgeçip ayaklarını sürüye sürüye kalabalığa yanaştı. Ayakları toprağa değdikçe yanmaya başlamıştı. Zaten tabanları yanmasın diye, bir oyuna dönüştürerek zıplayıp gitmesi de bundandı. Bazı yüzleri tanısa da onlarla konuşacak yakınlıkta değildi. Hele anlayamadığı bu durumdan sonra birine yanaşıp sormazdı da neler döndüğünü. Durup öylece baktı yüreğini şenlendiren kapı açılsın, o yüzü görsün diye. Olmuyordu. Bir cenaze mi çıkmıştı yoksa bu evden? Bir ölü evi miydi yoksa? Kim olabilirdi? Hayır, o olamazdı, gençti, güzeldi. Durup dururken ölür mü sevdasına tutuşulan bir kız? Annesi mi, yaşlı mıydı, onu hiç bilmiyor, görmemişti, görse de tanıyamıyordu. Olsa olsa babası... ölmüş müydü? O zaman neden bu kalabalık, bu yığılma, bu suskunluk, bu öne eğilmiş bakışlar?

Yeni gelen biriyle orada dikilen ötekinin arasında geçen fısıltı halindeki konuşmaya kulak kabarttı çaktırmadan. Zar zor işitmişti olup biteni:

“Huriye kaçmış!”

“Ne?” diye bağırmişti yeni gelen.

Sonra ağzını kapatmış, şaşkınlığını gizlemeye çalışmıştı:

“Nereye?”

“Suriye'ye...”

“Neeeeeeee?” dedi o da kendi kendine uzunca.

Yok, içinden yankı yapmıştı sanki sesi: “Nee ee ee?” Ondan başka kimse duymamıştı. Eli ağzına gitmişti yine de yürek sesini bastırmak için. Yoksa ses ağzından çıkıp bir çığlığa dönüşecekti. Ejderhanın ağzındaki alev gibi!... “Yalan olsun, yalan olsun” diyordu içinden.

“Huriye Suriye'ye kaçmış!”

“Huriye Suriye'ye!...”

“Huriye...”

“Suriye'ye...”

“Huriye Suriye'ye!...”

“Huriye Suriye'ye kaçmış!”

Sesler nereye çarpıp da dönüyor, kulaklarında çoğalan bir yankıya dönüşüyordu öyle?
“Huriye Suriye'ye!... Huriye... Suriye'ye... Huriye Suriye'ye!...” “Neee-eee-eee?”

Bir derenin suyu akmaz oldu. Habur kuruyordu. Söğütler can çekişiyordu susuzluktan. Kuruyan dallar yere düşüyordu. Bir yangın başlıyordu kuruyan dalları yakarak. Buz kalıbı yere düşüp toprağa karışıyor, cızırtılarla eriyordu. Toprak buzu suya dönüştürüp emiyordu. Susuzdu çünkü. Kurumuştur. İçi yanıyor belki de suya olan özleminden. Karpuz yere düşerken paramparça oluyor, kıpkırmızı karpuz dilimlerinden kan sırıyordu her yana. Cansız bedeni yatıyordu yol ortasında. Sızıyordu kanı. Siyah beyaz karpuz çekirdekleri karıncaya dönüşüp bedeninde geziniyordu kanlar içinde. Yaralarının içinde geziniyorlardı sanki. Kuşlar küsmüştü. Keklikler uçmuştu. Issız bir çöldü yüreği.

Ceylanların artık buralarda durması mümkün olmazdı. Bir kasabanın adı olarak kalacaktı yalnızca adı simge olan güzel gözlü ceylanlar.

O günden sonra ceylanları da gören olmadı. Yıllar sonra tel örgülerle çevirdiler çevrelerini. Sınırları vardı artık onların. Uzaktan bakılınca ağladıkları görülürdü.

O günden sonra buz kalıpları için kimse oynaya zıplaya çarşıya gitmedi.

O günden sonra kasabaya kan kırmızı karpuzlar da gelmedi.

Akşamı sokaklarda geçirdi. Karanlıkta yol boyunca gezmelere çıktı yapayalnız. Geceye doğru yıldızlar öylesine çoğalmış, gökyüzü yere degecek kadar yakınlaşmış, ay bütün parlaklığıyla salınıp dururken o, Suriye'deki gökyüzüne doğru bakıyordu. Belki bir yıldız ışıyacaktı yeniden Abdülaziz Dağları'ndan. Huriye'yle hiç görmediği sevgilisinin oralarda bir yerde gezindiklerini düşünürken ağladığına yalnızca gece tanıklık ediyordu.

Aydın, 1 Aralık 2002-29 Kasım 2004

* Meryem Xan: Ünlü bir Kürt kadın şarkıcı.

** Hesené Cizrawi: Ünlü bir Kürt erkek şarkıcı.